

hner Nándor
mura Viktor,
(n), Stankovits
larget, Reich-
vka, Murárik

17-dik szá-
egfejtését utó-
gy Mariska és
sztalos Ninka.

ÁJA.

int édes atyád
t forrása sok-
ek fenekénél.
ony meg nem
Jó volna az a
elyesírási tör-
ó-betűje hosz-
önnü a rejt-
a nehezebbet
abbat közlök:
c kéri tőlem,
ványok. Hát
hogy vegyest
mit különben
asz.“ Semmi
róza egyaránt
ól is ábrándo-
érjük rendel-
r annyi jelent
takaros verses
foglalt egyes
gnevezve s az
nnak meritve.
rsó, sok, elem,
ellemzése nem
«; mert min-
lán még sincs
oban! — Ba-
. Sokan van-
lványokat. —
lehet azon
Kis Lap»-hoz
tat szolgált
Nádor-utczá-
ést oly alak-
Kis Lap»-ban
ly Antonia.
szért .. szü-
A kis törté-
g jelenni. —
adom. — Fe-
i. Csak az a
le-e? Tanulá-
ásul.

KIS LAP

ETELKA BÚJA. (Lásd a 336. lapon.)

enaem épület.
pesten.

XXXVI. kötet, 21. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. május 26-án.

SZÉL ÉS NAP.

— Három jelenet. —

Személyek:

MATILDA	RUDI
ERZSIKE	LIDI szobaleány

Színhely: csinosan butorozott szoba.

Első jelenet.

Lidi, majd Rudi.

Lidi (varró asztalnál ülve, szaporán varrogat.) Mindjárt készen leszek.... még csak ezt a szalagot kell fölvarrnom s megvan a tündér-királynő palástja. Ideje is, mert egy óra múlva itt lesznek a vendégek s magam sem szerettem volna, ha elmarad ez a szép játék.... Matilda és Erzsike kisasszonyok, meg Rudi urfi oly nagy kedvvel tanulják. (Kivülről ének hallatszik.) Most tartják az utolsó próbát az öreg énekmesterrel, aki a nótákat tanítja be.... igazán ügyes gyerekek. Tudom, sok dícséretet fognak kapni. (Az ének hirtelen megszakad.) Már nagyon jól tudhatják a szerepöket, nem is dalolják végig a nótát... persze, most már tudniok is kell.

Rudi (mérgesen, sebesen ront be és becsapja maga után az ajtót.) No, hát jól van, bánom is én! Csináljatok, amit tetszik, én nem játszom.

Lidi. Mit beszél, Rudi urfi? Mi történt? Azt mondja, hogy nem játszik?

Rudi. Azt hát! Nem is játszom. Van jó dolgom, hogy nem engedem magamat ilyen haszontalanságért sértegetni. No persze! Az kellene csak nekem!

Lidi. Ki merné az urfit sértegetni?

Rudi. Ki? Hát ez a vén, faragatlan énekmester! Most, hogy még egyszer próbáltuk a dalokat, nem tetszett neki az

éneke és azt merte nekem mondani, hogy: »tökfilkó!«

Lidi. És az valami sértés? Hiszen az egy kártyafigurát jelent.

Rudi. Eh, maga azt nem érti. Az annyit jelent, hogy ostoba, együgyű, haszna vehetetlen, csacsi.

Lidi. Jaj de sokat jelent! De már így igazán nem csudálom, hogy megharagudott miatta.

Rudi. No, ugy-e? Ez a köszönet értte, hogy minden szabad időmet feláldozom a testvéreim mulatságára. Már egy hete, hogy jóformán nem is beszéltem a pajtásaimmal, csak tanulom a szerepemet ebben a tündér-darabban, tanulom a nótákat, végig próbáltam már vagy tizszer, és most az a köszönet, hogy tökfilkónak neveznek. De'jszen jól van! Most hát tessék eljátszani a darabot nélkülem. Ha tökfilkó vagyok, hát nem lehetek királyfi.

Lidi. Jaj, kedves Rudi urfi, de hát akkor mi lesz a nagy előadásból?

Rudi. Hát semmi. Nem lesz.

Lidi. Igen ám, de a vendégek már meg vannak hiva, nem sokára itt is lesznek. Mit csinálnak majd Matilda és Erzsike kisasszonyok?

Rudi. Az már az ő dolguk. Nem az én hibám, hogy elmarad az előadás. Kérjék számon a kedves mesteröktől.

Második jelenet.

Voltak. Matilda.

Matilda (sietve belép.) Hol maradsz már annyi ideig, Rudi? Ugyan gyönyörűen viseled magadat, mondhatom.

Rudi (kihívóan.) Kinek mi kifogása ellene?

Matilda. Még kérdi! Mikor odavágta a könyvet az énekmester fejéhez! Ki látott már ilyen dühösködést!

Rudi. Az látta, a ki úgy gorombásodik, mint ez a ti kedves mesteretek.

Matilda. Az egészen más. Ő a mester. És most mindjárt velem jössz és bocsánatot kérsz tőle.

Rudi. Már mint én? Hogy én kérjek tőle bocsánatot?

Matilda. Természetesen. (Karon fogja.) No, szaporán, mert a mester várja, hogy rögtön bocsánatot kérj a sértésért.

Rudi (nem mozdulva.) Igazán? No's: én pedig azt várom, hogy ő kérjen tőlem rögtön bocsánatot.

Matilda (indulatosan.) Ugyan ne légy már neveléses! Jőjj azonnal.

Rudi (gunyosan.) No lám! Hogy parancsol a kedves kisasszony-hugom. Csak-hogy én meg bátor leszek addig nem mozdulni, míg az a vén medve illően meg nem követ.

Matilda (elereszti s Lidihez fordul.) Halott már ilyet, Lidi?

Lidi. Nincs jussom bele szólni, kedves kisasszonykám, de hát csakugyan nem járja, hogy az az énekmester ur tökfilkónak nevezgesse az ifurat.

Matilda. No bizony, de nagy dolog! Ha megérdemelte! Mért nem ügyelt jobban? Ha jól énekel, nem kap ilyen czimet. No, most újra kezdjük a próbát, siessünk.

Rudi. Csak tessék sietni, nekem semmi okom rá, mert én nem játszom.

Matilda (felpattanva.) No persze, azt szeretném látni!

Rudi. Ha szeretnéd, hát fogod is látni, mert én szépen itt maradok. (Leül egy székre.)

Matilda (mérgesen.) Azt mondom, hogy jőjj azonnal, mert különben mindjárt a mamához megyek. Ő majd rákényszerít a játékra.

Rudi (nevetve.) Csak azt hidd! Nagyon jól tudod, hogy a mama nem szól bele az ilyen játékainkba. És ő bizonyosan még igazat is adna nekem, mert sokszor mondta, hogy az embernek arra is kell ám tartani, hogy megbecsüljék és ne merjenek vele paczkázni.

Matilda (csufolkodva.) Oh, oh! No lám, milyen rettentően nagyra tartja magát! Talán bizony azt várnád, hogy megkérleljünk.

Lidi (sugva.) Az csakugyan jó volna, kedves kisasszonykám.

Matilda. Ugyan ne fecsegyen Lidi! Tudom én, mit kell tenni, mikor ilyen csuf tettet követ el valaki. Igenis, drágalátos Rudi urfi, amit te most elkövetsz, az csufság, az gonoszság...

Lidi (sugva.) De kisasszonykám, így még inkább fölingerli!

Matilda. Ej, mondtam már, ne fecsegyen! Csak azt mondom, ami igaz, hogy amit Rudi tesz, az csuf, gonosz tett, rossz szívre vall. De majd megmutatom én neki, hogy csak azért is engednie kell, csak azért is! (El.)

Rudi (gunyosan.) Csak azért sem, és csak azért sem! Menj, menj a mamához; előre tudom, hogy azt fogja mondani: játékra senkit sem lehet kényszeríteni.

Lidi (komolyan.) Hiszen az igaz, kedves ifiur; de lássa, mégis csak nagyon kel-

lemetlen lesz, ha olyan sok készülődés után a sok vendég előtt csufságban maradnak és mindenki nevetni fog rajta.

Rudi. Nem tehetek róla, én nem vagyok az oka.

Harmadik jelenet.

Rudi, Lidi, Erzsike, később Matilda.

Rudi (megpillantva a belépő Erzsikét.) No, itt jön a másik, ez mindjárt újra kezdi. Soha se fáradj, nem játszom, punktum.

Erzsike (szeliden.) Azt úgy is gondoltam, nem is akarlak rábeszélni.

Rudi. Az már más. Te mégis okosabb vagy.

Lidi (félre.) Nekem is úgy látszik, hogy Erzsike kisasszony okosabb.

Erzsike. Sajnálni biz' én szintén sajnálom, hogy így történt, de már megtörtént.

Rudi. Ha csak sajnálni kell, hát én is sajnálom. De már azt nem tűröm el, hogy valaki sértegessen.

Erzsike. Én bizony egy szóval sem mondom, hogy nincs igazad. Néha magam is megsokallom, amit ez a vén mester velünk véghez visz.

Lidi. Már az igaz... néhányszor magam is hallottam, mikor bent voltam a szobában a kisasszonyok ének-leczkésjénél. Olyan furcsa goromba ember!

Erzsike (Lidihez fordulva.) Tudja, Lidi, nem épen gorombáskodásból teszi ő azt, de hát öreg ember, furcsa szokásai vannak és néha bizony nagyon kemény szót mond, pedig nem is gondol mellette semmi rosztat.

Rudi. Köszönöm szépen! Szeretném tudni, minek is tart a mama ilyen faragatlan énekmestert a számotokra.

Erzsike. Tudod, az azért van, mert nagyon jó mester ám, igen jól tanít. És mi már tudjuk, hogy mikor afféle kemény szóval pirongat, hát azt nem kell olyan nagyon sulyosra magyarázni, inkább nevetünk rajta.

Rudi. Azt ti tehetitek, ha már megszoktátok, de nekem semmi kedvem hozzá.

Erzsike. Meghiszem. Nem is valami kedves dolog. Aztán te nem is vagy rendes tanítványa, veled udvariasabbnak kellett volna lennie, ti idegenek vagytok.

Rudi (kissé zavartan.) No, tudod... valami nagyon udvarias én sem voltam aztán... mikor a fejéhez vágtam a könyvet... pedig ő öreg ember.

Lidi (félre.) Jól indul. Kezdi megbánni.

Erzsike. Most már mindegy, akár-hogy történt, a kellemetlenség megvan... Most már csak valami jó kifogást kell találnunk a vendégek előtt... Lidi, vesse meg az ágyamat, le fogok feküdni, és majd azt mondjuk, hogy hirtelen nagyon beteg lettem, azért marad el a mulatság. Igaz is, hogy egészen beteg vagyok, annyira bánt ez a dolog.

Rudi (habozva.) De hát... nézd csak, kedves Erzsikém... hiszen én nem mondom... én nem kívánom, hogy a mester bocsánatot kérjen tőlem... öreg ember léteére ezt nem is tehetné... de hát ő haragszik reám...

Erzsike. Az nem volna baj, ismerem én őt, nem haragtartó, csak egy szót kellene mondanod, hogy sajnálsz...

Lidi. Az bizony nem is valami nagy dolog.

Rudi. Meg is teszem, mert igazán sajnálom is.

Erzsike. Észátán kész volnál játszani?

Rudi. Természetesen. Csak nem ve-

szem a lelkemre, hogy bele betegedjél a nagy szomorkodásba. No, menjünk.

Erzsike (megöleli.) Oh, te kedves jó fiu vagy, Rudikám! Jaj de örülök!

TÖLGYFA HALÁLA.

*TEREBÉLYES tölgyfa — erdő közepében, »Ki kell neki dőlni, a korát elérte.
Körötte sok munkás, fejszével kezében; Ami jót tapasztalt, most fizessen érte:
A tövébe vágnak, megre meg a nagy fa — Vagy legyen bölcsőcske, kised altatója —
Kegyetlen munkások, ó hagyjátok abba! Vagy pedig koporsó, holtak nyugtatója.«*

Matilda (belépve.) Ugyan Erzsike, hogy tudsz itt örülni valaminek, mikor olyan bajba jutottunk!

Erzsike. Hogy volnánk bajban? Mind-

járt megtartjuk a főpróbát és minden rendben lesz.

Matilda (álmélkodva.) Hogyan? Hát Rudi kész volna...

Rudi (vidáman.) Igenis, Rudi kész kibé-
külni azzal a vén mesterrel és játszani fog.

Matilda (félíg boszusan.) Ez már mégis
hallatlan!

Lidi. Talán nincs kedvére a kisasz-
szonynak, hogy mégis megtartják a já-
tékokat?

Matilda. Dehogy! De mikor én kér-
tem, akkor konokul megtagadta. Hát ez
szép?

Rudi (nevetve.) Te kértél? No, az olyan
kérésre, amilyen a tied volt, csakugyan
még dühösebb lettem. De most már elmúlt
a haragom. Pedig Erzsike nem is kért. . .

Lidi (félre.) Nem ám! Csakhogy oko-
san fogott hozzá.

Matilda. Akkor nem értem, mi tör-
tént. . .

Rudi. Megmondom én. Hiába nevet
Lidi olyan ravaszul, tudom én azt magam
is jól. Ti is megtudjátok, ha elolvassátok a
mesét a vándorról, a szélről és a napról; a
kellemetlenkedő szél nem birta letépni a
vándorról a köpönyeget, de mikor a nap
nyájasan, melegen sütött, a vándor maga
vetette le. Rajtam volt a harag köpönyege
s te, Matilda, kiméltlen módon hiába
próbáltad letépni; de Erzsike nyájas sza-
vára biz én magam levettem. Ne is emle-
gessük többet. Vigan leszünk. Siessünk a
próbára! (Karonfogva indulnak kifelé.)

Lidi. Így már jól van. Én is épen
elkészültem a tündér-köpönyeggel, kezd-
hetik a játékot. Matilda kisasszony, remé-
lem, ezentul inkább fogja a nyájas meleg
napot, mint a csipős kellemetlen szelet
utánozni.

— A függöny legördül. —

EGYSZÉP BÁBU TÖRTÉNETE.

— Elbeszéli ő maga. —

(Harminczöt képpel.)

(Folytatás.)

REMÉNYSÉGEM, hogy nem fogok so-
káig a sutban megvetve busulni,
be is teljesedett. Nem olyan gyor-
san ugyan és nem is olyan módon, mint
gondoltam, de végre is teljesedett.

Az igazat megvallva, Anikótól bi-
zony akár ítélet napjáig is ott maradhat-
tam volna a sutban. Kezdtém is olyan-
formát gondolni, hogy talán mégsem a
legjobb kézbe jutottam és igaza volt
annak a szerény kis bábu-testvéremnek, a
ki ott a boltban, mikor még a ládában
feküdtünk, azt kívánta magának, hogy
valami szelid, kedves, bár szegény leány-
kához kerüljön. Persze, pompásabb a dolog
az eféle Anikónál, a meddig jól megy
minden. De ki tudhatja előre, a kényes-
kedő kisasszonykának mi lesz a szeszélye?
Ime, ő vitt a vízbe és mert eláztam, hát
már nem tetszettem neki.

De ezeket az elégedetlen gondolato-
kat hamar elfelejtettem, mert harmad-
napra megjött a szabadítóm. Még pedig —
soha sem hittem volna — egy kis fiu képé-
ben. A fiuk rendesen nem igen szeretnek
minket bábukat, inkább nevetnek rajtunk.

Az történt, hogy Anikóékhoz láto-
gatóba jött hosszabb időre egy kedves
kis rokonuk, Emilke. Amint megtudta,
mi történt velem, így szólt:

— Oh, az se baj! Elhoztam a festékes
ládámat, bepingálok az arcát s minden
jó lesz.

És egy szép napon, mikor Anikó
kint mulatott Mufflival és Viczával a sza-

ÉNETE.

fogok so-
ve busulni,
olyan gyor-
ódon, mint
ett.

nikótól bi-
maradhat-
a is olyan-
mégsem a
igaza volt
éremnek, a
a lábában
nak, hogy
rény leány-
abb a dolog
jól megy
a kényes-
szeszélye?
áztam, hát

gondolato-
t harmad-
ég pedig —
is fiu képé-
n szeretnek
ek rajtunk.
ekhoz láto-
egy kedves
megtudta,

a a festékes
t s minden

kor Anikó
ával a sza-

badban, Emilke szépen rendbe hozva,
kivitt hozzá.

— Nézd, Anikó, nincs már semmi
baja Melindának; kigyógyítottam.

A kényes leányka nem valami nagy
hálával fogadta a szivességet, pedig az
már csak szép dolog, mikor egy fiu kigyó-
gyit egy megromlott bábut. Anikó gya-
nakodva és fürkészőleg nézegetett rajtam
végig, azon törve a fejét, mi kifogást talál-
hatna? Mert abban nagy mester volt,
hogy kifogást találjon, ha éppen válogatós
kedvében volt.

— No, szép tőled, hogy helyre-mázol-
tad, mondá. De mégsem olyan szép többé,
mint volt.

— Az meglehet. Kissé nagyon is
pirosra találtam festeni. De az nem baj.
Most már legalább meglátszik rajta, hogy
egészséges; majd kiesattan az arcza. Az-
tán idővel majd le is kopik egy kicsit.

— Jól van no, ha már fáradtál vele
hát csak add ide.

Ezt olyan félvállról és megvetőleg
mondta, hogy kedvem lett volna megne-
heztelni. De a duzzogás nem sokat hasz-
nál, én is megbékéltem tehát, mikor
Anikó végre nagy kegyesen ismét az
ölebe vett. Már csak azért is örültem,
mert oda sughattam Muffinak és Vi-
czának:

— Lám, korán volt a nagy káröröm,
mégis csak itt vagyok megint.

Anikó fölkapott mindhármunkat és
megindult velünk a kert végében levő
mezőre, hol éppen füvet kaszáltak.

— Várjatok csak, csinálók nektek
puha ágyacskát.

Össze gereblyélt egy csomó füvet s
oda fektetett mindhármunkat, de engemet
külön a társaimtól.

— Téged külön fektetlek, mondá.
Még bemázolnád a Muffi szép kaftánját a
festékes képeddel.

Ez kissé boszantott. A festék nem száradt ugyan még meg teljesen, de hát mit félti olyan nagyon azt a haszontalan Muffit! Mintha bizony sokat ártana neki, ha egy kis festéket kap. No, de bele költött nyugodni és szépen ott feküdni.

Kellemesnek elég kellemes volt ott az illatos fűben heverészni, de mikor már sokáig tartott, mégis csak unalmassá vált egy kicsit. Anikó pedig rá sem gondolt, hogy velünk kezdjen valami játékba. Egészen bele szeretett a szénagyűjtésbe, végig huzta a gereblyét az egész mezőn s nagyon meg volt magával elégedve, hogy sokat segített a munkásoknak. Én nem egészen hiszem ugyan, mert olyan formát láttam, hogy a hol ő gereblyélt, ott a munkások utána csak úgy gereblyéltek még egyszer, mintha ő soha sem dolgozott volna azon a helyen. De hát az mindegy volt, Anikó nagyon jól mulatott. Mikor pedig már megelégette s épen akkor a munkások is elkészültek, hát velök együtt szépen megindult hazafelé.

— Jaj, jaj! Mi lesz velünk! sóhajtá Muffi. Itt felejtett!

— Oh, én meghalok félelmemben, ha itt maradok éjszakára! siránkozték Vicza.

Egy csöppet sem akarom tagadni, hogy én éppen úgy meg voltam rémülve, mint ők, de nem akartam velök együtt sopánkodni. Inkább vitézkedtem, hogy nem félek.

— Ugyan van mit siránkozni, mondtám gunyosan. Hiszen Anikó mindjárt vissza tér és haza visz.

Amit mondtam, az be is teljesedett. Anikó nemsokára futva jött vissza.

De aztán mit tett! Fölkapta Muffit és Viczát.

— Jaj ti szegénykék! Ugy-e, megijedtetek? Azt hittétek, itt felejtetek? Dehogy felejtetek!

És megindult velök, reám pedig, aki a legjobbat gondoltam róla, aki azt hittem, hogy nem tud kedves játszó társairól megfélelkezni, reám nem gondolt, ott hagyott hűtlenül!

Ez már igazán nagy keserűség volt. Bánkódtam, busultam, haragudtam, azután meg féltem is, majd meg reménykedni kezdtem, hogy talán még én is eszébe jutok... de hiába való volt minden reménykedés. A nap leszállt, lassanként béesteledett, aztán sötét éjszaka lett s én ott feküdtem kint a mezőn. Háltak már kint a puszta mezőn, egyedül, elhagyottan? Ugy-e nem? Akkor nem is tudhatjátok, milyen borzasztó az! Az igaz, hogy semmi bajom sem történt, de hát mégis csak borzasztó volt.

a Muffit és

gy-e, meg-
felejtelek?

a pedig, aki
aki azt hit-
szó társairól
gondolt, ott

erűség volt.
gudtam, az-
eménykedni
is eszébe
minden re-
lassanként
ka lett s én
áltatok már
l, elhagyot-
is tudhat-
z igaz, hogy
e hát mégis

Szerencsére mikor reggel fölbredtem és újra busulásnak akartam adni szegéy fejemet, már megint ott jártak a munkások és egyikök meglátott.

— Ni, ez bizonyosan az Anikó kisasszony bábuja, mondá. Tegnap itt babrált, akkor hagyta el. Milyen gondatlan leány, hogy így elhagyogattja a szép játékszerét. Haza viszem neki.

Ezt nagy örömemre meg is tette s még inkább örültem, sőt félig-meddig meg is békültem, mikor láttam, hogy Anikó is örül haza-kerülemnek. Mindjárt az ölébe vett.

— No te szegény árva! Rosz éjszaka-d volt, ugy-e? No, se baj! Megázta-tott a harmat, de neked már nem sokat árthat. Ezentul téged foglak a szabadba hordozni, neked nem eshetik nagy bajod.

Én ezzel is meg voltam elégedve s mindjárt meg is indult velem a kertbe. Ott

letett egy bokor tövébe, maga pedig foglalkozni kezdett mindenféle kerti munká-

val. Mert az apa azt mondta, hogy ez neki szükséges és egészséges: fáradjon, dolgozzék. Anikó pedig szívesen megtette, mert ez neki multságára szolgált.

Egy kis ideig kapálgatott, azután a virágokat tisztogatta meg a száraz levelektől, majd meg seprőt keresett elő és az utakat söpörgette. Közben, ha a kertész arra ment, eldicsekedett neki, mennyi hasznot tett, az öreg pedig nyájasan mosolygott és tréfálkozva mondá:

— Bizony nem is tudom, hogy tartatnám rendben a kertet Anikó kisasszony nélkül.

Ez tetszett neki, de én nem találtam olyan nagyon multságosnak, mert mozdatlanul kellett ülnöm a bokor alatt. Szinte megörültem, mikor Anikó végre fölkiáltott:

— No, mára elég volt. Most valami más multságot keresek. Ahá, épen erre jön a Hektor, majd kergetődzünk egy kicsit.

A Hektor derék nagy kutya volt, igen hűséges és okos, mindenki nagyon szerette, de különösen Anikó. Kicsi koruktól együtt játszadoztak s ámbár Hektor most már nem volt egészen fiatal legény, Anikót mégis hűségesen szolgálta.

— Jer Hektor, ki tud jobban szaladni? szólta Anikó.

Neki iramodtak és össze-vissza nyargaltak a kert utain. A győztes persze Hektor lett, sokkal jobban tudott futni s mihamar kifárasztotta Anikót, úgy hogy ez megelégette.

— Elég volt ebből ennyi. Most már pihenjünk itt a szegény árva Melindánál. Hadd ringatom őt is egy kicsit.

Leheverték s Anikó öibe vett engem. Ennek nagyon megörültem, pedig ugyan-

csak veszedelmes bajnak volt ez a kezdet.

Egy kis ideig csöndesen üldögéltünk ott s én meg voltam elégedve, hogy Anikó ölében pihenhettem. De hát persze Anikó nem volt olyan nyugodalmas természetű mint én, nem tudott sokáig békében maradni egy helytt. Egyszerre csak az jutott eszébe, hogy bemutat engemet Hektornak.

— Nézd, Hektor, ez itt a legujabb bábum... látod? Ugy-e szép? No, szebb is volt, de már egy kicsit meg van viselve. Hanem azért még jó ide ki a kertbe, ugy-e?

Hektor semmit sem szólt, sőt még csak rám sem nézett, hanem nagyot ásitott, mint a kit csöppet sem érdekelt az egész. Persze, mit is tudhat egy ilyen oktalan állat arról, szép-e valamely bábu vagy sem? Én is megvetőleg néztem rá s csak egy foghegyről mondtam:

— Ostoba eb! Bánom is én, akármit gondolsz.

Bezzeg nem sokára bántam ám!

Anikó megunt a földön való heverészést és fölkerelkedett, hogy kényelme-

sebb pihenőt keressen. Hektor pedig a nyomában ballagott. Eljutottak a kerti székhez, melyben nagyapa szokott üldögélni. Nagyon kényelmes karos-szék volt az, még párna is volt rajta. Ebbe Anikó elhelyezkedett és nagy kényelemmel pihentetett. Engem pedig félkaromnál fogva lóbálgatott a levegőben.

Hektor ott feküdt a szék mellett. Ő nem volt fáradt s még szeretett volna játszani. Mikor tehát én ott lógtam a feje fölött s néha fülön ütöttem, azt hitte, hogy Anikó ingerkedik velem, játszani akar. Egyszerre csak nagy rémületemre azt vettem észre, hogy Hektor fölugrik s megkapja a jobbik lábam-szárát.

Sikoltottam volna, de nem tudtam, pedig a gonosz eb ugyancsak keményen a fogai közé kapott. Reméltem azonban, hogy ebből nem lesz semmi baj, Anikó majd vigyáz.

Dehogy vigyázott! Ugy elmerült a kényelmeskedésbe, hogy jóformán nem is tudta, mit csinál az a garázda Hektor. Jaj! Pedig mit csinált!

or pedig a
ak a kerti
okott üldö-
s-szék volt
Ebbe Anikó
mel pihen-
nál fogva

ék mellett.
etett volna
gtam a feje
hitte, hogy
akar. Egy-
zt vettem
megkapja a

em tudtam,
keményen a
m azonban,
baj, Anikó

elmerült a
mán nem is
da Hektor.

Egy kis ideig, ha keményen fogott is, de mégis inkább csak játszott, kedélyesen morogva hozzá. Ki akart rántani az Anikó kezéből, csakhogy Anikó erősen tartott és mikor Hektor ránczigált, hát Anikó még erősebben rángatott vissza. Nem jutott eszébe, hogy kutyával nem szabad így játszani, mikor az fogai közt tart valamit, mert ha ingerlik, csak annál erősebben fogja. Hektor is egyre neki tüzesedett s most már a fele sem volt tréfa, hogy mit csinált. Eltökélte, hogy a lábam, melyet fogai közé kaparított, az övé lesz. Egyszerre csak nagy recsenés hangzott s én szörnyű ijedtemben talán el is ájultam. S a recsenés után egyet rándultam és — a lábam kiszakítva ott maradt a gonosz Hektor szájában.

Akárki is elhiheti, hogy ez rettenően borzasztó volt. Még jó szerencse, hogy a lábam nem volt valami csirke- vagy pulyaláb, mert akkor az a csuf Hektor bizonyosan menten fölfalja. De így nem tudta, mi tevő legyen velem, mert hát a lábam csak szőszszel meg tömött bőr volt, ezt pedig a kutya sem eszi meg. Hektor tehát, mikor elkövette álnok tettét, eleresztette a zsákmányát s az én szegény lábam koppanva esett a földre.

Már erre mégis figyelmessé lett Anikó s körül nézett. Látta a leharapott lábat, megnézett engemet és persze mindjárt értette az egészet. De hát ki hinné!... a helyett, hogy megharagudott volna a gonosztevőre, nagyot nevetett. Fölugrott a székről és Hektor elé állt.

— No Hektor, te ugyan szép dolgot miveltél!

A gonosz eb büszkén és hetykén állt ott előtte, mintha azt hinné, hogy csakugyan valami dicséretes tettet vitt véghez. Én pedig kétségbe estem. Mi lesz már most belőlem! Föllábu bábu nem kell senkinek. És ők még nevetni, mulatni tudnak szörnyű sorsomon.

— Te oktondi Hektor, szólt Anikó. Bizonyosan azt hitted, hogy a Melinda lába is olyan, mint valami jó csibe-czomb. No, ha leharaptad, edd is meg!

De Hektornak erre semmi kedve sem volt, csóválta a farkát, hegyezte a fülét és várta, miféle játék következik még. Talán bizony nem volt elég ennyi!

Nem tudom, mi következett volna, ha jó szerencsémre oda nem jön Emilke. Ő is, amint látta, mi történt, nemhogy busult volna, hanem nagyot nevetett.

— No ez szép história! Most már mi lesz? Föllábu bábu! Talán mankót csináltatsz neki?

Ezen is nevettek, de aztán mást gondoltak.

— Mankós bábu? Az nem ér semmit... csufolnának miatta, szólt Anikó. Szegény Melinda! Pedig kár érte!

— No, nem oly nagy baj, szólt Emilke. Hiszen ezt a leszakadt lábat oda lehet varrni, a ruhácska alatt nem fog látszani.

Ez nagyon egyszerű volt. Meg is teték és estére megvolt mind a két lábam. Nem egészen jól ugyan, de csak megvolt.

Vigasztalódtam, kivált mikor másnap Anikó engem vitt magával sétára. Oh, bár ne vitt volna!

Forrón sütött a nap s Anikó, napernyővel a feje fölött, engemet az ölében tartva, kísért a mezőre, a folyó partjára.

Hiszen nagyon kellemes volt ott a nagy víz mellett, az igaz; nem is lett volna semmi baj, ha Anikó nem olyan szeleburdi és jobban tud vigyázni.

De hát nem tudott.

Amíg a lapályos parton sétált, nem volt baj. De aztán olyan helyre ért, a hol jókora domb emelkedett a víz szélén. Erre föballagott s másik oldalon lefelé indult. Csakhogy a magasból megpillantott valamit. Jó messzire parti fecskék cikáztak a víz fölött s Anikót nagyon mulattatá, amint a fürge madarak megmegérintették szárnyukkal a vizet s újra felröppentek. Mindig oda bámult, nem is a lába elé, s egyszerre csak a magas, meredek part szélén félre lépett és zsupsz!... bent voltunk a vízben.

Nagyot sikoltott s ijedtében eleresztett engem is, napernyőjét is, és mindhármunkat odább sodort a víz. De Anikó, mikor a víz már a folyó közepeig ragadta, vergődésében ott egy homok-zátonyon földet ért és talpra állt. Mozdulni azonban nem mert, csak kiáltozott, én pedig meg a napernyő tovább usztunk.

Mi lett volna Anikóval, ha sokáig magára marad ott a vízben, nem tudom. De alig kiáltott egy párszor, megjelent a szabadítója, még pedig Hektor, a hű eb. Hogy megpillantotta Anikót, beugrott a vízbe és odauszott hozzá. Elmult minden

sétált, nem
re ért, a hol
viz szélén.
ldalon lefelé
ből megpil-
parti fecskék
ikót nagyon
adarak meg-
vizet s újra
ult, nem is a
nagas, mere-
s szuppsz!...

ében eleresz-
is, és mind-
iz. De Anikó,
peig ragadta,
zátanyon föl-
ulni azonban
én pedig meg

al, ha sokáig
, nem tudom.
, megjelent a
ktor, a hú eb.
ót, beugrott a
mult minden

haragom, mikor ezt láttam, mert hát nagyon derék dolog volt, amit Hektor mivel. Amint odaért Anikóhoz, fogai közé kapta a leányka ruháját és ránézett, Anikó pedig megértette és bizott benne. Bele kapaszkodott a hátába, aztán neki bocsátkoztak a víznek s az erős állat szépen kivitte Anikót a partra.

A víz mentében usztak kifelé s én kétségbe esetten fuldokolva éppen akkor értem oda, mikor fent a parton Anikó hálálkodva czirógatta, ölelgette megmen-

tőjét. Ez pedig büszkén és elégedetten tartotta magasra a fejét.

Ez nagyon szép volt: nekik már nem semmi bajuk, de annál nagyobbra nőtt az én veszedelmem. Reám pedig Anikó nem is gondolt nagy ijedtében. Már egészen eláztam, csak a fejem látszott ki a vízből. Persze, nem vehettem nagyon rossz néven, hogy Anikó az olyan kellemtelen kaland után nem gondolt velem, kivált mikor ugysem segíthetett volna, mert hiszen nem ugorhatott a kedvemért újra a vízbe. Végkép elcsüggedve készültem tehát arra, hogy most már végem van, bele kell vesznem a vízbe.

De nem úgy történt. Megint előke-
rült a szabaditóm, a ki nem volt más,
mint megint Emilke.

Nem láttam és nem is hallottam, de könnyű elgondolni, hogy történt. Emilke oda ért Anikóhoz, a ki elmondta, mi történt vele s megemlitette, hogy én oda veszttem a vízbe. Emilke a folyóra tekintett és megpillantott engemet. Mindjárt kész volt az elhatározása, hogy meg fog menteni.

Szaladt végig a parton s közben egy bokornál hosszú vesszőt tört le. Láttam, hogy a víz jó szerencsére a part közelébe sodort engem. Mikor legközelebb voltam a parthoz, gyorsan felém nyúlt a hosszú

vesszővel és kihuzott a vízből. Meg voltam mentve a veszedelemből. Meg! De milyen állapotban! Tökéletesen tönkre voltam ázva, siralom volt csak rám nézni is!

(Vége következik.)

CZICZA-HISTÓRIA.

— Elmeséli *Ida néni*. —

Három szép kis fia volt Czininek, a nagy fehér macskának. De mivel azt találták, hogy ez sok a jóból: a szakácsné ketőre kimondta a

halálos ítéletet. Egynek megkegyelmeztek, mert hófehér volt és azért a kis Ilonkának nagyon megtetszett.

Czinit a cseléd-szobába vitték és ott tejeskét adtak neki, ne lássa, mit csinálnak kicsinyeivel. Gyuszi, a kertész fia, az elítélt két cziczuskát kosárba tette, (a harmadikat ott hagyta) és el akarta vinni őket. A kicsinyek szörnyű nyávogást vittek véghez. Czini meghallotta, kiugrott az ablakon és Gyuszi után szaladt. Meg akarta menteni fiauskáit.

— Siess Gyuszi! — kiáltott a szakácsné — vidd el már az istenadtákat!

Sietett volna is Gyuszi, de az ott heverő kőben megbotlott s a földön szétterült, mint egy béka. A kosár felfordult és belőle a kis macskák jobbra-balra gurultak ki. Czini villámgyorsasággal felkapott egyet és felszaladt vele a padlásra, mintha tudta volna, hogy ennek nincs helye a házban. Mire lejött a padlásról, hogy a másikat is elvigye — az Gyuszival együtt már nem volt ott. Sohasem látta többé ezt a fiát a szegény cziczamama.

Czini nem is hozta le kicsinyét a padlásról, hanem ott nevelte föl. Persze, nem

élt olyan uriasan, mint testvére, a fehér Miczurka. Ennek Ilonka jó puha fekvő helyet készített; az anya többet is volt mellette, éjszakára testével betakarta és melengette, Czirmos pedig a sötét padlásra, a régi lim-lom közt elrejtve, bizony bizony sokat fázott és éhezett. Mikor nagyobb lett Miczurka, Ilonka bevitte a szobába, és a kis állat ott mászkált a puha szőnyegen, sőt a pamlagon is. Szegény Czirmos a nagy gerendákról lelebukva tanult meg járni. Sokszor akkorát pottyant, hogy alig tudott talpra állni; de azért mégis ügyesebb és fürgébb lett, mint elkényeztetett testvére.

Amint jól tudott már ugrani, Czini az egérfogás mesterségére kezdte tanítani ezt a fiát. Miczurka azonban hallani sem akart a tanulásról, míg Czirmos, ki szót fogadott az anyjának, gyorsan haladt. Először is megkezdte a leczkét tova guruló dión meg krumplin; aztán megtanulta, hogyan kell lesbe állani, a tárgyakat egy ugrással megkapni — szóval, megszerezte az egérvadászat minden fogását. Czirmosnak ezek a gyakorlatok multságára szolgáltak; megtánczoltatott mindent a padlásra, ami csak mozgatható volt; de legjobban tetszett neki egy halom üres palaczk, melyre egy sarokban bukkant rá. Ezeket ugyancsak jól lehetett gurítani és valami szépen is csörömpöltek, mikor oda vágódtak a gerendákhoz. Hogy az első üveg nagy csörömpöléssel összetört, Czirmoska meghökken és nagyot fújt ijedtében; de később megszokta és gyönyörűségét lelte benne.

Egy nap Czini egy eleven egérkét hozott fel neki, hogy játszék vele, aztán

mint valami káplár, kommandérozta tanítványát.

— Vigyázz! Lapulj! Balra nézz! Ugorj! Szorítsd! Bocsásd el! Ujra!

Czirnos pontosan végezte, amit parancsoltak. Jutalmul meg is kapta az egeret.

Másnap meg az egyik egérlyuk elé álltak lesbe, hogy Czirnos maga fogjon magának vadat. Czirnos égett a vágytól, hogy bemutassa ügyességét, aztán éhes is volt az egér-pecsenyére, tehát türelmetlenkedett és az egérre rá akart már ugrani, alig hogy ez kidugta az orrocskáját. No, de megjárta, mert az egérke vissza vonult lakásába és többé elő sem bujt.

— Hiába lesed már, mondá Czini, most már ez nem jön elő. Tanuld meg, hogy türelem és kitartás nélkül semmire sem mehetünk. Hogy ezt megtanuljad, jó lesz egy kis koplalás. Én nem adok neked semmit, fogj magadnak ebédet, ha enni akarsz.

Egérlyuk elég volt a padláson. Czirnos egy másik elé állt lesbe. Csakugyan kijött onnan egy egérke, a kis macska nagyot ugrott, de most is szerencsétlenül, mert csak egy rongyos papucsot kapott meg, és az egérke gyorsan elszaladt.

— Ó ti haszontalan, pimasz cinczók! — kiáltott Czirnos; azért is megeszlek, semmirevaló népség!

Harmadszor is lesbe állt ott, és most csakugyan elcsipett egy vigyázatlan egérkét. Czini éppen akkor jött, mikor Czirnos javában falatozott. Meg volt elégedve a fiával és mondá:

— Most már gyere velem, bemutatlak a házi népnek, és ha itt nem akarnak

befogadni, sebjaj! Megélsz te már most bárhol is.

Czirnos kíváncsi volt, milyen lehet a világ oda lent; de szepegett is, midőn anyja után a lépcsőkön lement. A szokatlan napfény bántotta szemét, az eddig még sohasem látott baromfitól az udvaron nagyon megijedt; kivált mikor kakas uram harsányan elkukorintotta magát, vissza akart futni a padlásra. Anyja biztatta, hogy ne féljen, jöjjön csak bátran utána, és így szerencsésen a konyhába érkeztek. Ott meg a cselédektől ijedt meg, és hamar egy sarokba retirált, nagyokat fujva mindenki felé, a ki csak közeledett hozzá.

A konyhán csodálkozott mindenki, mikor a Czini vendégét meglátták. Az egyik cseléd, Panna, fel akarta venni a földről, de Czirnos olyat húzott végig karmával a szolgáló jobb kezén, hogy ez nyomban eleresztette. Különben Panna megérdemelte ezt a simogatást, mert ő rakta volt annak idején Czirmost és testvéreit a hóhér Gysuzi kosarába.

Több szerencséje volt már a szakácsnénak. Őt nem bántotta Czirnos, sőt engedte, hogy fölemeljek s vigyék be az élés-kamrába, hol ügyességét mindjárt ki is mutatta. Alig tették le a padlóra, máris elcsipett egy kövér egeret, mely a lisztes zsák alá akart bujni. A szakácsné meg is dicsérte:

— Derék cicza vagy! Itt maradhatsz nálunk. Többet érsz annál a naplopó Miczurkánál!

Már az igaz, hogy a szép Miczurkának nem nagy hasznát vették a ház körül. Nem tudott egeret fogni, de nem is

akart; csak a szobában tartózkodott és egész nap játszott vagy szundított. Nagyon gögös is volt a lelkem és nem akarta Czirmost testvérenek elismerni.

— Az nem igaz, még ha anyám mondja is! — állítá a gögös Miczurka; mi nem vagyunk testvérek. Hisz az teljes lehetetlen. Én a szobában lakom, porcelánból eszem-iszom, bársony pamlagon heverek, te pedig a konyhában tekeregsz és örülsz, ha a meleg hamuban meghúzatod magad. Nem, mi nem vagyunk egy fajtából valók! Nagy szemtelenség is tőled, számon kérni az atyafiságot.

Czini erre fölfortyant:

— Csak ne bizd el magad olyan nagyon, hékás!... mert megbánod még. Nagyra vagy most az Ilonka kegyével; de ki tudja, meddig tart az? Ha maholnap megúnnak és kidobnak, mi lesz majd belőled? Hogyan fogsz megélni? Akkor ránk szorulhatsz még.

(Vége következik.)

ETELKA BÚJA.

(Képpel a czimlapon.)

SZERENCSÉTTLEN vagyok én,
Sírok és zokogok én.
A beszédem elakad.
Szememből a köny szakad.

*Ha bajomat tudnátok,
Bizony megsajnáljátok:
Ez a csúnya harisnya —
Egyetlen és fő oka.*

*Talán el se hinnétek —
De igazat beszélek:
Magától nem mászik a
Lábamra a harisnya.*

UTOLAGOS MEGFEJTŐK.

A »*Kis Lap*« XXXVI. kötet 18-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Thassy Marcsa és Géza, Ungár Rózsa, Vidovszky Feri (leveled jövőre ne legyen olyan poczás, gondatlan írásu, mert különben nem fogom figyelembe vehetni. F. b.) Juhász Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szapáry Emi. Köszönöm az ép oly bőséges mint szépen rendezett gyűjteményt. Már át van szolgáltatva. — **Szilágyi Agota.** Neked is kedves nyaralást! Hol fogsz hűselni? Vagy végképen bucsuzol? — **Hóka Bari.** Az állatkerti elefánt, az oroszlánok s tigrisek igen szép példányok. Ilyeneket vándorló menaszériákban nem igen mutogatnak. — **Neményi Erzsí.** A te szép sike-re-den még csak szüleid örülhetnek jobban, mint én. Mikor látlak a kicsivel együtt? — **Tiszti Nelli.** Küldjed be bátran; ha arra való, szívesen közlöm, még ha tetemesb igazítást kellene is rajta, mint kezdő munkáján, ejtenem. — **Baumann testv.** Ha tisztán nem olvasom, hogy »Nyíregyháza«: bizony azt hiszem, hogy valahonnan Németország közepéből érkezik hozzám a leveletek. Kicsiség, de jellemző. — **Névy Mariska.** Nem féltelek. Már látom leveledet, mely a szép eredményről értesít. A tentád tetemesen javult; sőt még az írásod is. — **Petrovác Gyula.** Lát-szik, hogy nyomon vagy, de a munkád még nem szabatos. Beszélj az 1-őrül, a melyről nem mon-dod, hogy *ab*, s ha *ab*, mit jelent. — **Schegerin Vilmos.** Üdvözöllek apró hiveim nagy seregében téged is. — **Ehrenfeld Giza.** Honnan »tudod« te azt, hogy d. u. nem fogadok? Javulásod híre-nek megörültem. — „**A szökevény**“. Egy morz-sányi morzsácska tehetség sem mutatkozik benne. Nem lehet az ilyesmit erőszakolni. — **Samassa Aurél.** Az igaz, hogy »nem az ön kötelessége a lapok szétküldésére ügyelni.« De azt már rosszul tudja, »hogy ez a szerkesztő-ség dolga«. Panaszával a *kiadó hivatalhoz* fordul-jon. — **Schultz Hildegard.** A baj ugyan keserű és forrósággal jár; de az orvossága édes és hideg. Jobbat még egészséges ember sem kívánhat magá-nak nyárára. Javulásodról tudósíts. — „**Falusi beszély**.“ Egyszer és mindenkorra: a külde-mény hasznavehetetlen. Van a pénz-szerzésnek ezer utja. Nem az irodalmi az, a melyen ön akár pénzt, akár babért szerezhet. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

St. B. ronda levelét nem veszem figyelembe.